

[Alfred Hansen]

og man kunne i og for sig også lade folketinget bestemme det. Vi vil fra retsforbundets side være meget betænkelige ved at lade folketinget bestemme den slags, altså fastsætte nærmere regler for, hvilke opgaver der er kvalificerede til en nøjere undersøgelse, og hvilke der ikke er. Det må vi afvise. Vi ønsker heller ikke at komme tilbage til de tilstande, vi havde før den nuværende styrelseslov. Jeg synes, man kan konkludere, at der ikke må rides politisk-ideologiske kæpheste i forskningøjemed. Men vi må samtidig sikre forskernes frihed til at forske. Hvordan man så ellers kan kombinere disse to fundamentalt forskellige synspunkter, det må vi se på i udvalget. Det er muligt, der skal revideres noget her, men hverken forskere af højreorienteret eller venstreorienteret observans må ligesom på forhånd gives særlige begunstigelser.

Vi kan med disse ord ikke tilslutte os forslaget som helhed, men lad mig konkludere vore synspunkter vedrørende forslaget derhen, at retsforbundet ser behersket positivt på visse elementer i forslaget.

Steen Folke (VS):

Jeg vil gerne starte med at gentage nogle ting, jeg sagde afsluttende ved behandlingen af det forslag til forringelse af styrelsesloven for de højere uddannelsesinstitutioner, som de fire partier sidst kom med, og som var til første behandling den 26. maj 1977 (Folketingstidende 1976-77, 2. samling, sp. 5089):

»Takket være en omfattende mobilisering kom der en massiv afvisning af rektorudvalgets forslag ved de højere læreanstalter. På den baggrund kan de fire borgerlige partiers lovforslag heldigvis kun betragtes som en demonstration. At de har valgt at fremsætte forslaget i Flemming Woldbyes højrevariant, er logisk, men sådan set underordnet. Forskellen mellem Flemming Woldbyes og Morten Langes opfattelse af tingene drejer sig sandt at sige kun om nuancer. Men de herrer rektorer blev heldigvis grundigt underkendt på deres egne institutioner, hvilket er baggrunden for, at 4-partiforslaget nu bliver afvist herinde. Det betragter VS som en sejr for de progressive kræfter ved de højere læreanstalter.«

Det var altså de bemærkninger, jeg konkluderede med, sidst vi havde forslaget til

behandling. Nu er der sket det, at de fire partier har modereret deres udspil. I stedet for konsekvent at tage Flemming Woldbyes højrevariant har de fremsat et nyt forslag, der kun på visse punkter er Flemming Woldbyes variant, og som ellers i hovedsagen følger flertallet i rektorudvalget. Det gør det, som jeg sagde, ikke væsentligt bedre. Det er kun nuancer, der skiller. Det politiske sigte med det forslag, der nu er fremsat og til behandling her, er nøjagtig det samme. Det, det gælder om for de fire partier, er at indskrænke det demokrati, der er udviklet ved de højere uddannelsesinstitutioner. Det gælder først og fremmest om at begrænse de studerendes og det teknisk-administrative personales indflydelse på forholdene, og det lægger de fire partier for så vidt ikke skjul på.

En anden ting, som man stiler imod, er at indskrænke forskningsfriheden, og det er tydeligvis også noget væsentligt. Man kan i hvert fald nok fornemme, hvad det er for en del af den forskning, der foregår, som de fire partier gerne vil have gjort kål på. Det mener jeg ikke man behøver nære nogen tvivl om.

Man siger, at man gerne vil styrke fagkyndigheden. Nu er det ikke umiddelbart klart, hvad der menes med fagkyndighed – eller rettere; det er desværre meget klart, hvad forslagsstillerne mener, for de mener, at fagkyndighed, det er noget, som professorer pr. definition har og har utrolig meget af, mens andre med mere ydmyge titler ikke kan besidde nogen fagkyndighed. Det er meget fjernt fra universiteternes virkelighed i 1978, hvor man ikke behøver at være professor for at være fagkyndig. Der er faktisk mange andre, der er det. Der er sågar adjunkter, der er betydelig mere fagkyndige end masser af professorer på en lang række områder. Det er nok noget, som de fire partier ikke kan eller vil forstå, men det er faktisk en realitet.

Når vi kommer til forslagene om at ændre valgeregler for de studerende, så er det også ganske klart, at det, det i virkeligheden handler om, ikke er noget med, at man vil sikre fagkyndighed. For dér går forslaget i virkeligheden ud på, at man skal væk fra nogle bestemmelser i valgereglerne, som sikrer en vis faglig indsigt, fordi man bl. a. kan sikre en repræsentation af studerende fra forskellige fagområder. Her imødeser forslagsstillerne gerne som en konsekvens af deres forslag, at folk, der er iranske filologer, skal sidde og